

Cái chết của nàng Katty Nguyễn

Nàng chết sau một cơn đau tim quặn quai. Trái tim co thắt từng cơn, gào rú lên những cảm xúc kìm nén cuối cùng trước khi nguôi đập. Bác sĩ chẩn đoán nàng chết do suy tim cấp. Nàng nằm trên giường bệnh trắng ớn giữa mọi người khóc lóc thương tiếc nàng.

Bao khuôn mặt kia, khuôn mặt nào đang khóc vì thương tiếc thật, bộ mặt nào là dối trá nén niềm vui. Trong cơn đau hay sự lột xé cảm xúc cuối cùng của nàng, chỉ có một người chia sẻ cơn đau đó với nàng bằng ánh mắt tuyệt vọng, nắm chặt tay nàng như để chia sẻ cơn đau. Nhưng mọi sự chia sẻ, những lời nói an ủi, những giọt nước mắt cũng không thể giữ nàng lại trên trần thế. Một ánh mắt cười nhẹ thoáng nhìn chàng rồi lặng lẽ nàng trút hơi thở cuối cùng mặc cho chàng gào thét gọi, lay cái cơ thể mới chết vẫn chưa kịp nguôi lạnh. Nàng đã chết khi còn quá trẻ. Với người khác, đó là một sự khởi đầu, một sự tiếp nối chuỗi những ngày tháng vất vả gây dựng tương lai hay cũng có thể bắt đầu tháng ngày thành đạt hạnh phúc. Với nàng, là kết thúc một sự sống. Một vòng đời quá ngắn, hay vừa đủ, hay quá dài cho những gì nàng đã trải qua. Nó là như thế nào, mỗi người quan tâm sẽ có câu trả lời cho riêng mình. Vì nàng đã chết rồi, mà khi chết rồi thì nàng đâu thể trả lời họ được.

Ai sẽ có câu trả lời chính xác nhất về nguyên nhân cái chết của nàng phù hợp với ý nàng nhỉ? Có lẽ chỉ có chàng. Chàng hiểu tại sao nàng chết. Chàng là người gần như duy nhất biết được sự thật về cuộc đời u tối được che đậy khéo léo qua khuôn mặt cười của nàng. Nhưng chàng không thể giữ nàng lại được, vì số phận của nàng vốn ngắn ngủi và bạc mệnh như vậy. Chàng không thể thay đổi cả một cuộc đời, mà chỉ có thể thay đổi được một quãng thời gian sống của nàng. Nhưng có câu trả lời rồi thì sao? Nàng đâu có sống lại được đâu và chàng cũng đâu được phép nói nó ra. Chàng phải giữ nó trong sâu thẳm tâm hồn riêng mình cho tới tận khi xuống mồ vì đã hứa với nàng.

Thân xác nàng được người ta giăng ra khỏi vòng tay níu kéo của chàng. Minh chàng sao có thể chống lại cả một nhóm người, cũng như chàng đã không thể bảo vệ nàng trước những thế lực đen tối. Người ta mặc cho nàng một bộ áo dài màu trắng truyền thống. Thật nực cười. Nàng vốn không hợp với áo dài, mà hợp với những bộ đầm hiện đại hơn. Nàng có khuôn mặt của một con búp bê Tây Âu. Và thật lố bịch là lại màu trắng. Nàng đâu còn trong trắng. Nàng đã bị cướp mất sự tinh khiết của một nụ cười từ trước 18 tuổi. Rồi những sự tráo đổi suy đồi truyền thống để thỏa mãn ý định hèn mọi của người đời, hỏi làm sao nàng còn có thể giữ được sự trong trắng cơ chứ. Ấy thế mà bây giờ người ta lại bọc nàng trong một vỏ bọc truyền thống. Kệch cỡm. Người ta make up cho nàng, bôi lên da nàng một lớp son phấn rẻ tiền dày cỡ 2 cm, để che đi sự tím tái khi máu rút khỏi huyết mạch, để chụp ảnh cho có màu, khỏi lờ lờ như cảm xúc người đi viếng đám ma dành cho người chết. Nếu như còn có thể nói ra được ý kiến của mình trước khuôn mặt trang điểm giả tạo sự sống gắn trên bộ áo dài trắng, chắc chắn nàng sẽ sợ hãi và phải phá lên cười. Cười cái sự dờn đời. Cười những người tự cho mình quyền được tô vẽ cho người khác trong khi không dám tô vẽ cho bản thân mình, chẳng hiểu hay chưa được qua một trường lớp trang điểm tối thiểu; hay họ nghĩ rằng những người chết thì là hết và muốn tô vẽ ra sao thì tô, nằm im dưới lớp đất dày với khuôn mặt do họ vẽ ra, làm chết đi những nét thanh tú, những nét bi ối, đặc trưng của từng người. Trăm người chết gần như đều được trang điểm theo một kiểu. Vậy chứ người ta nói đến sự khác nhau của các linh hồn để làm gì nhỉ? À, thế thì sẽ dễ hiểu hơn tại sao những con ma mà người ta bắt gặp đâu đó chỉ toàn không đầu hoặc có một khuôn mặt giống y như nhau, trắng bệch. Bao năm, bao lớp đất vẫn không thể xóa mờ cái lớp phấn rẻ tiền trát trên mặt những xác chết, những linh hồn vật vờ vô vọng đi tìm lại chính mình.

Những người thổi kèn đám ma cố gắng kìm nén sự thèm thuồng được nuốt nước bọt qua tiếng kèn ai oán. Một khối nước bọt chỉ chờ một cái nuốt ực để có thể thoát khỏi cái vòm miệng đang phồng

lên cho nó rộng chỗ. Cái nhu cầu tự nhiên của con người rồi vẫn được phát ra tự nhiên qua những nốt rê giáng che giấu tiếng “chẹp”. Với họ, người chết nào chẳng thế, chẳng được đưa tiễn bằng một loạt những bài kèn theo thứ tự mặc định. Người mới vào nghề thì còn có chút tâm huyết, hồ thẹn không dám thể hiện cái nhu cầu nuốt nước bọt của bản thân. Nhưng khi đã quen nghề và chai nghề, người ta cũng quên mất cái nổi hồ thẹn đó, thoải mái, tự nhiên, vì dù sao người chết cũng đâu có thể oán hay cười họ được.

Hồn nàng bây giờ đã được gọi về nhập quan, nên nàng có thể đếm được bao nhiêu lần người thổi kèn kia nuốt nước bọt. Hồn nàng ngồi chồm hổm trên mặt quan tài, nghịch ngợm hai cái đũa được đánh bông lên, ngó nhìn xung quanh, đếm vòng hoa và theo dõi những cơ mặt đang căng ra hay chùng xuống của người đi viếng đám ma nàng. Nàng vui thích vì có được cảm giác mình nhìn thấy mọi người, trêu chọc mọi người mà không ai biết gì cả. Thích ngồi đâu cũng được, thích làm gì cũng chẳng ai nói hay bị xét nét hay đề phòng. Hồn nàng lờn vờn quanh phòng tang lễ. Nhưng vui chơi một mình, ngắm nhìn những khuôn mặt đau khổ giả vờ, những giọt nước mắt cố nặn mãi cũng chán. Mà nàng thì chẳng muốn chui vào cái quan tài chứa đựng một cái xác mặc định như vậy. Nàng len lén bước ra cửa. Những linh hồn mới lia xác còn quá mỏng manh và phải tránh ánh sáng để khỏi tiêu tan, nàng ý thức được điều đó, và thấy cần tìm cho mình một chỗ nấp an toàn. Đúng rồi, chỗ an toàn nhất là sau lưng chàng.

Chàng đang đứng tựa cửa hút thuốc, nuốt nước mắt vào trong. Có lẽ cả phòng tang lễ này chỉ có chàng là thương xót nàng thật - mỗi chàng hiểu nỗi oan khuất cái chết của nàng. Nàng đưa tay nghịch những lọn tóc của chàng, chúng lọt qua tay nàng, nàng không thể cầm hay sờ được nó, chỉ có thể cảm nhận qua những gì tiềm thức còn giữ lại. Nàng thấy ngón tay mình nằm bên trong giọt nước mắt của chàng, ngón tay nàng không thể lau nó giúp chàng như trước. Nàng hốt hoảng, nàng đau đớn nhận ra thể yếu của một linh hồn. Nàng cố gắng nắm lấy tay chàng để lay mạnh, để gọi chàng, nhưng bàn tay này của nàng nhẹ nhàng lướt qua lớp vải bên ngoài, rồi da thịt chàng, và cả xương tuỷ của chàng để tóm lấy tay bên kia của chính nàng. Chàng vẫn trầm ngâm đốt thuốc, mặc cho nàng dậm chân, dậm vào ngực chàng. Vô ích. Một linh hồn khóc lóc trước một con người. Nàng thực sự cảm nhận được rằng nàng đang tan ra, nàng đã chết và những con người đang sống kia đang dần quên nàng. Họ đang làm cái việc mà khi còn sống nàng khao khát họ làm để nàng được sống yên thân, vậy mà họ lại chọn lúc này để làm. Ngay cả chàng, dù nàng đã bắt chàng hứa sẽ chỉ được nhớ đến nàng không quá 7 ngày, hôm nay đã là ngày thứ 3, vậy mà sao nàng vẫn không muốn tin cái thực tại hiển nhiên đó: nàng đang bị lãng quên. Nàng muốn được sống lại.

Thực ra cái chết của nàng là sự kết thúc tất yếu của một cuộc đời như cuộc đời nàng, chứ nàng đâu đã muốn chết. Nàng chết để cứu nhiều người khác được sống...

Chàng đã đến với nàng tình cờ như hơi thở, không hẹn trước, không điều khoản trao đổi... như những cuộc gặp không tình cờ hay giả vờ tình cờ trước đây của nàng. Chàng tin nàng, nhìn nàng như một thiên thần, chưa xót cho những gì nàng đã phải trải qua. Chàng cố gắng đem đến cho nàng những phút giây hạnh phúc bằng tình yêu chân thành của mình. Ban đầu nàng nhìn chàng với một ánh mắt dành cho những kẻ đang si mê cuồng dại nàng, một chút thương hại, một chút cợt nhả, và hoàn toàn không tin. Nàng bỡn chọc chàng, vờn chàng phát điên. Nhưng chàng trước sau vẫn bên nàng, kiên nhẫn chăm sóc nàng sau những cơn say, đợi nàng sau những chuyến đi đột ngột mất tích không báo trước. Chàng đã chứng tỏ mình là một người đàn ông trưởng thành chứ không phải một chàng si mê cuồng điên một người đàn bà quá sành sỏi về đàn ông như nàng. Chàng đã giúp nàng biết khóc, khơi những cảm xúc trong nàng, những yếu lòng của nàng... chàng đưa nàng về cuộc sống của một người con gái ở độ tuổi nàng bằng tình yêu chân thành xuất phát từ trái tim. Nàng khóc ngon lành trên vai chàng, nhõng nhẽo với chàng. Trước chàng, nàng thấy mình vẫn chỉ là một

cô bé.

Nàng dần kể cho chàng về cuộc đời của mình, lý do của những chuyến đi không báo trước của nàng và cái gì đang đón chờ nàng. Và báo trước cho chàng cả một cái kết tất yếu: nàng sẽ chết. Nàng bắt chàng thề không được nói ra sự thật về cuộc đời nàng, không được khóc khi nàng chết và phải quên nàng trong vòng 7 ngày. Vì nàng thực sự yêu chàng. Nếu như chàng nói ra sự thật về cái chết của nàng, chàng sẽ gặp nguy hiểm, và khó thoát được lưới giăng của vòng vây ma quỷ. Chàng không được khóc trước quan tài nàng vì nàng không muốn ai biết chàng chính là người nàng yêu và là người khiến nàng lẩn tránh những chuyến đi, chống đối lại những mệnh lệnh, và phải trả giá bằng cái chết. Nàng cho chỉ phép chàng được nghĩ đến nàng trong vòng 7 ngày sau khi nàng chết và rồi sau đó phải quên đi, vì nàng hiểu chàng còn quá trẻ để mà đau khổ, sống trong tuyệt vọng về mối tình với nàng.

Nàng đề ra một kế hoạch hoàn hảo cho cái chết của mình. Nàng đã ngầm chuẩn bị cho chàng một cuộc sống sau khi nàng chết. Nàng sắp xếp lần lượt cả những hình phạt thích đáng dành cho những kẻ suy đồi đã tàn phá cuộc đời nàng theo những mốc thời gian đã định. Cát nhắc, hoàn tất tất cả những việc cần phải làm. Không còn đắn đo điều gì, nàng uống nốt viên thuốc phá huỷ tim được nguy trang đựng trong lọ thuốc bỏ cuối cùng. Hàm lượng độc tố cùng với các chất trong máu, cộng với chất xúc tác rượu mạnh sẽ làm tim nàng ngừng đập sau 12h đồng hồ. Thời gian đó vừa đủ chàng đưa nàng đến bệnh viện cấp cứu, hoàn tất vở kịch chết vì suy tim do nàng dần dựng.

Việt Báo (Theo_NgoiSao)